

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 618 60 069, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, zast. JUDr. Miroslavem Zamiškou, advokátem, se sídlem Na Příkopě 957/23, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2017, č. j. 52914/17/5200-11433-700284, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2021, č. j. 9 Af 6/2018 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“) ze dne 2. 6. 2017, č. j. 4762706/17/2001-51522-110563, kterým podle § 155 zákona č. 180/2009 Sb., daňový řád, nebylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení přeplatku na dani z příjmů právnických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně (dále též „přeplatek na dani“) ve výši 43.298.189 Kč.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobu. Poukázal na skutečnost, že dne 5. 12. 2014 uhradil ve prospěch správce daně částku ve výši 43.298.189 Kč, a to na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. 31172/14/5200-11431-706012, jímž potvrdil rozhodnutí (dodatečný platební výměr) správce daně ze dne 20. 12. 2013, č. j. 6090407/13/2001-24903-105203, kterým byla žalobci mimo jiné předepsána daň z příjmů právnických osob vybíraná srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2006 ve výši 43.298.189 Kč. Rozhodnutí žalovaného

ze dne 2. 12. 2014 bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 11 Af 7/2015 - 99. Žalovaný následně vydal rozhodnutí ze dne 15. 12. 2016, č. j. 56066/16/5200-11431-706012, kterým platební výměr změnil tak, že snížil výši penále na 0 Kč a potvrdil předepsanou daň ve výši uvedené výši. Toto rozhodnutí žalovaného bylo dne 18. 1. 2017 doručeno do datové schránky žalobce. Následně žalobce dne 24. 3. 2017 požádal správce daně o vrácení předmětného vratitelného přelátku a správce daně o této žádosti rozhodl výše zmíněným rozhodnutím ze dne 2. 6. 2017.

[3] Žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016 mu bylo doručeno až dne 18. 1. 2017, tj. po uplynutí lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu, která uplynula dne 31. 12. 2016. Platební výměr i rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016 tak jsou nezákonné. Žalovaný však nesprávně uvádí, že toto jeho rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 12. 2016, neboť považuje doručení bývalému zmocněnci žalobce za účinné. Žalovaný měl toto rozhodnutí doručit přímo žalobci, nikoli jeho bývalému zmocněnci, jehož plná moc zanikla. Žalobce následně shrnul, že jeho platba ze dne 5. 12. 2014 byla provedena na základě rozhodnutí, které bylo posléze zrušeno soudem a nové rozhodnutí bylo doručeno až po uplynutí lhůty pro stanovení daně. Vzniklý vratitelný přelatek ve výši 43.298.189 Kč za zdaňovací období roku 2006 tak měl být bez otálení žalobci vrácen.

[4] Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 2. 2018, č. j. 3 Afs 290/2016 - 50, zrušil rozsudek městského soudu č. j. 11 Af 7/2015 - 99. Městský soud následně rozsudkem ze dne 16. 4. 2018, č. j. 11 Af 7/2015 - 159, žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014 zamítl. Městský soud dále s poukazem na § 124a daňového řádu konstatoval, že okamžikem právní moci naposledy uvedeného rozsudku se rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016 vydané na základě rozsudku městského soudu č. j. 11 Af 7/2015 - 99 stalo *ex lege* neúčinným a původní rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014 „obživilo“. Daň byla žalobci pravomocně doměřena okamžikem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2014, tj. před marným uplynutím lhůty pro stanovení daně, která by podle § 148 odst. 5 ve spojení s § 264 odst. 4 daňového řádu skončila dne 31. 12. 2016. Přelatek na dani, kterou žalobce uhradil ve prospěch správce daně dne 5. 12. 2014 proto žalobci nevznikl. S ohledem na shora uvedené shledal soud posouzení okolností týkajících se okamžiku doručení rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 15. 12. 2016 irelevantním a nezabýval se jím.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Uvedl, že rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014 své účinnosti pozbylo doručením rozsudku městského soudu č. j. 11 Af 7/2015 - 99, tj. dnem 30. 11. 2016. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016 své účinnosti v souladu s § 124a daňového řádu pozbylo dnem 16. 4. 2018, tedy okamžikem nabytí právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2018, č. j. 11 Af 7/2015 - 159. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014 tak bylo ve vztahu ke stěžovateli účinné ode dne 5. 12. 2014 (kdy mu bylo doručeno) do 30. 11. 2016 a rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016 bylo ve vztahu ke stěžovateli účinné ode dne 18. 1. 2017 (kdy mu bylo doručeno) do 16. 4. 2018. K datu 31. 12. 2016 tak bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016 jediným účinným

pokračování

rozhodnutím v dané věci. Ke dni 31. 12. 2016, kdy skončil běh lhůty pro doměření daně, však nebylo ve vztahu ke stěžovateli účinné žádné rozhodnutí o stanovení daně za zdaňovací období roku 2006, neboť rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014 pozbylo účinnosti ve vztahu ke stěžovateli dne 30. 11. 2016 a rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016 bylo ve vztahu ke stěžovateli účinné až ode dne 18. 1. 2017, kdy už marně uplynula lhůta pro stanovení daně. Závěr městského soudu, že daň byla pravomocně doměřena okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, je tudíž nesprávný. Stěžovatel tak má za to, že mu vznikl přeplatek na dani. Postup městského soudu, který se nezabýval námitkami stěžovatele vztahujícími se k otázce zániku plné moci udělené stěžovatelem Ing. V. Ř. a neposkytnutím poučení o důsledcích nevyzvednutí zásilky dle § 46 odst. 2 daňového řádu, je nesprávný a způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že městský soud věc posoudil správně. Stěžovateli byla pravomocně doměřena daň z příjmů právnických osob vybíraných srážkou za zdaňovací období roku 2006 již na sklonku roku 2014. Na rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, je třeba nahlížet tak, jako by nikdy nebylo zrušeno, a nelze tudíž od jeho zrušení odvozovat ani vznik vratitelného přeplatku. Nelze proto přisvědčit argumentaci stěžovatele založené na přesvědčení, že vratitelný přeplatek mu přechodně vznikl a nějakou dobu existoval. Datum nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 15. 12. 2016 je předmětem sporu v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Af 13/2017. Jakkoli považuje žalovaný tento spor nyní za bezpředmětný, a to s ohledem na skutečnost, že toto rozhodnutí podle § 124a daňového řádu pozbylo účinnosti, je třeba vyjít z premisy, že za předpokladu jeho účinnosti by se jednalo o rozhodnutí správné a zákonné až do doby, kdy by nedošlo zákonem předvídaným způsobem k jeho změně či zrušení. Stěžovateli tak byla pravomocně stanovena daň, což vylučovalo existenci jím tvrzeného vratitelného přeplatku. Zákonost uvedeného rozhodnutí, tedy zda bylo vydáno za běhu prekluzivní lhůty pro stanovení daně, by pak nebylo možné posoudit jako předběžnou otázku v řízení o žádosti o vrácení přeplatku a bylo by třeba vycházet z jeho existence.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Stěžovatel namítal především, že ke dni 31. 12. 2016, kdy skončil běh lhůty pro stanovení daně, nebylo vůči němu účinné žádné rozhodnutí o stanovení daně za zdaňovací období roku 2006, neboť rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014 pozbylo účinnosti ve vztahu ke stěžovateli dne 30. 11. 2016 a rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016 bylo ve vztahu ke stěžovateli účinné až ode dne 18. 1. 2017.

[9] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatel opomíjí to, že správní soudy dle § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumávají zákonost rozhodnutí správních orgánů

podle skutkového a právního stavu, jaký zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, v posuzovaném případě tedy ke dni 8. 12. 2017. K tomuto datu je zřejmé, že zde existovalo pravomocné a vůči stěžovateli účinné rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016, kterým byl potvrzen platební výměr správce daně v části, kterou byla stěžovateli doměřena sporná daň z příjmů právnických osob vybíraná srážkou ve výši 43.298.189 Kč, kterou stěžovatel uhradil 5. 12. 2014 a jejíhož vrácení se následně domáhal. Z toho vyplývá, že k posuzovanému datu zde nebyl přeplatek na dani, jehož vrácení se stěžovatel domáhal, a žalovaný tak správně rozhodl o zamítnutí žádosti stěžovatele.

[10] Pokud stěžovatel namítal údajné vady rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016, které mají způsobovat jeho nezákonnost, konkrétně prekluzi práva stanovit daň, je nutné uvést následující. Pravomocná rozhodnutí správních orgánů jsou nadána tzv. presumpcí správnosti. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128, uvedl, že „[p]rávní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej.“ (srov. též rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2015, č. j. 2 Afs 140/2015 - 70). S ohledem na tuto zásadu není možné věcně přezkoumávat v tomto řízení zákonnost či správnost rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016, resp. věcně vypořádávat námitky stěžovatele směřující proti uvedenému rozhodnutí. Přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016 totiž není předmětem tohoto soudního řízení. Městský soud tudíž nijak nepochybil, pokud se věcně nezabýval námitkami stěžovatele týkajícími se doručování tohoto rozhodnutí, resp. otázkou jeho nezákonnosti z důvodu prekluze práva stanovit daň. Je sice pravdou, že podle § 124a daňového řádu se rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016 vydané na základě rozsudku městského soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 11 Af 7/2015 - 99, stalo neúčinným z důvodu následného zrušení uvedeného zrušujícího rozsudku městského soudu Nejvyšším správním soudem a zamítnutí žaloby městským soudem v dalším řízení. Z toho však nelze dovozovat nezákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016.

[11] Nad rámec potřebného odůvodnění je třeba uvést, že k prekluzi práva stanovit daň z příjmů právnických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2006 objektivně nedošlo. Rozsudek městského soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 11 Af 7/2015 - 99, kterým zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 14. 2. 2018, č. j. 3 Afs 290/2016 - 50, a následně byla žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítnuta rozsudkem městského soudu ze dne 16. 4. 2018, č. j. 11 Af 7/2015 - 159. Daň za uvedené zdaňovací období byla tedy pravomocně stanovena již rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 12. 2014, tedy předtím, než běh lhůty pro stanovení daně skončil.

[12] Nejvyšší správní soud dodává, že s ohledem na celkový shora předestřený kontext celé věci by i při odhlédnutí od právní úpravy obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s. stěžovatel nemohl spravedlivě požadovat vrácení údajného přeplatku na dani ve výši 43.298.189 Kč. Výsledkem soudního řízení o přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o stanovení daně ze dne 2. 12. 2014 jako celku je totiž posouzení námitky stěžovatele vůči tomuto rozhodnutí jako nedůvodných a v důsledku potvrzení zákonnosti uvedeného rozhodnutí žalovaného. Za těchto okolností stěžovatel dne 5. 12. 2014 částku daně správně uhradil a nemůže dovozovat, že by mu v důsledku jejího uhrazení vznikla jakákoli újma.

pokračování

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[13] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[14] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu